

Чайка

Олена Пчілка

З перебитим крилом Чайка сидить на ялині.
Що робити, дума вона, при лихій годині?!
З щирим серцем серед птаства кого тут шукати?
Хто небогу привітає, як рідная мати?..
Сидить Чайка на гілляці, сидячи сумує,
Бо не кожний тугу серця тяжкую почує!..
Де не взявся в ту хвилину Кречет молоденький.
Сів на гілці коло Чайки та її питає,
Чого смутна, невесела, чому не літає?
— Рада б я,— говорить Чайка,— так як ти, літати,
Та крило, бач, перебите — треба вже вмирати!
— Бійся бога,— каже Кречет,— ти повинна жити!
Перебите крило твоє можна залічити.
Нехай бог боронить смерті, як лютої кари,
Як одужаєш, то будеш літати попід хмари.—
Це сказавши, зник той Кречет, через мить вернувся.
Приніс в дзьобі води Чайці, до неї нагнувся,
Дав напиться, знов полинув, зерняток пшениці
Приніс Чайці, як маленькій, недужій дитинці.
Підживилась бідна Чайка: — Превелика дяка
Тобі, Кречете від мене! — Якби ся гілляка
Вдержала б нас вдвох з тобою,— Кречет одмовляє,—
Я б zostався біля тебе; бо хто серце має,
Той не буде їсти, пити і спокійно спати,
Як життя чиєсь нещасне треба рятувати! —
Сидить Кречет біля Чайки, день і ніч воркує,
Носить в дзьобі води Чайці, рибкою годує.
Чайка щиро хвалить бога за велику милість,
А Кречета молодого за сердешну щирість.
Пройде нічка, встане сонце,— радісні, веселі
Чайка й Кречет у барвистій, зеленій оселі.
Вже й крило зростатись стало, чарівная мрія
Серце Чайки оповила і тверда надія
На щасливе життя тихе, на вільнім просторі,
Де лани широкополі, гори, ліс і море.
Кречет каже: — Де ти будеш, з тобою полину
На край світа, бо несила кинуть сиротину! —

На ті речі лихо Нишком усміхалось,
Бо з недолею гіркою уже поєдналось...
У бір – якось ненароком голубка влетіла
Та на гілку біля Чайки і Кречета сіла.
Кречет пильно подивився в голубині очі,
Що дивились на Кречета, як зірки в півночі.
— Звідкіля вона? — питає, сам очей не зводить,
Кругом лихо тихо ходить, своє діло робить.
А у Чайки серце мліє, наче горе чує...
Друг з голубкою полинув... Чаєчка сумує.
— Де взялось ти, враже лихо? — бідная питає.—
Нащо мені життя моє, як долі немає?
Я ж надію в серці мала на могутні крила,—
А тепер!.. Жить самотою вже мені несила!
Сонце світить та не гріє, ні з ким розмовляти,
Полетіла б світ за очі — несила літати!
Смійся ж, лихо невмируще! Тішся, люте, вволю.
Бери ж моє життя тяжке, бери мою долю! —
Через силу бідна Чайка крилами змахнула,
Вдарилась об діл, об землю й навіки заснула...